

Un filat d'estels

Un relat de: [ROSASP](#)

La música en viu, sempre m'arriba amb noves sensacions. M'omple d'indescriptibles pessigolles, que fan vibrar la meva ànima somiadora i una mica exaltada.

Recordaré durant molt temps el concert de clausura dels campaments musicals realitzats a la casa de colònies de la Guàrdia de Tremp, en el que va participar també la meua filla.

Es va fer en la bonica i acollidora església d'aquest poblet, situat a la comarca del Pallars Jussà. És petit i encantador, pujat dalt d'una serralada des d'on es contempla el pantà de Terradets.

Les imatges dels nens preparant les partitures i els instruments s'escampaven en l'aire escalfat i xafogós de la capella.

S'havia convidat a la gent del poble per agrair-los l'acolliment que els havien donat durant aquells dies en que havien compartit els carrers del poble, les piscines i les mirades juganeres i trapelles de la juvenalla.

Carrers estrets amb cases de balcons petits plens de flors, que guarnien de bellesa el moviment calmos de cada dia.

Dins de l'església, al banc de la vora, em va cridar l'atenció la conversa de dos avis que comentaven com n'eren de grosses les patates que havien començat a treure de la terra aquells dies.

Ho deien amb entusiasme i alegria, irradiant una estranya felicitat que potser nosaltres no podríem acabar de comprendre. Es veien gent de camp amb la pell bruna i colrada, vestits per l'ocasió amb camisa de color llis, pantaló de pinces i un somriure obert dibuixat a la mirada.

Acostumats al viure senzill, a l'escalfor del sol d'estiu i al gebre de l'hivern, als sotracs del tractor, a sentir l'arada esgarrapant el batec de la terra. Unes mans aspres, fermes i fortes de molts dies i anys de feinejar amb l'aixada.

Quan va començar el concert, es va fer silenci i els ulls expectants i amatents es van concentrar únicament en els joves músics.

Els mateixos nens de 10 a 15 anys que havien vist rondar pels carrers del poble fent jocs de nit, capbussats en la misteriosa foscor de les cases velles plenes d'ombres i encanteris, desdibuixades per la llum de la lluna. Els ulls lluents d'emoció, els somriures cridaners, els cors esverats i plens de fantasia.

Aquells mateixos que corrien i preguntaven als avis on s'havien amagat els professors, convidant-los indirectament a formar part d'aquell joc excitant, ara concentrats només en una única cosa.

Quan el director va donar la senyal d'entrada, tot va esdevenir un màgic esclat de música que ressonava poderosa amb vida pròpia. Les parets de la capella plenes d'imatges pintades amb tons suaus, semblaven intensificar-se amb cada nova melodia.

Jo em perdia breus instants en la il·lusionada mirada d'un d'aquells avis, que m'havia encisat especialment i una explosió de notes convertia les distàncies en ínfimes.

Llavors tots parlàvem un idioma comú, profund i eteri que tot i arribant-nos de diferent manera, ens acarona amb els mateixos dits de nimfa.

No calia comprendre els ritmes, els compassos, els temps, ni l'estructura de cada peça per formar part d'aquells moments tan especials.

La presència dels joves músics prolongant el seu cos a l'instrument, onejant suaument com la dansa harmoniosa d'una rosella amb cada bufada de vent, deixava lliure la sensibilitat més amagada que viu en tots i cadascun de nosaltres.

Una barreja d'imatges fluint i destil·lant-se dins del cor, com l'il·lusionat esclat d'una poncella.

Romanen encara aquells moments que queden arrezerats en lloc segur. Dibuixos, colors i veus amagades dins de la música, aletejant elegantment com suaus papallones.

Un recull de sensacions que ens fan creuar aquell llindar de les coses visibles i sembla enganxar-nos suaument dins d'un filat d'estels.

Juntament amb aquests nens, que porten tocant de 3 a 6 anys, també van participar uns joves violinistes francesos del conservatori de grau superior de Bordeus, que durant aquells dies paral·lelament als nostres fills, havien fet un treball constant i exhaustiu de perfeccionament.

Tenien un nivell excepcional, ratllant el virtuosisme, assajaven de 7 a 8 hores diàries i semblaven enganxats al violí, tocaven als llocs més inversemblants.

Mai en tenien prou...

Composant duets o en individual ens van apropar a un breu petó amb l'infinit, una carícia immensament tendra

embolcallant aquell espai abstracte perdut dins nostre.

Hi deixaven la pell, destil·laven música. El moviment vertiginós i perfecte dels seus dits era pura filigrana. Hi ha una mena de bellesa que gairebé fa mal, fa brollar sensacions tan intenses que crec que ja resten per sempre vives a la memòria, encara que no en siguem del tot conscients.

La perseverança, la il·lusió i l'esforç continuat es dibuixa en el rostre de cada estudiant que estima la música. Molts d'ells, de ben segur no acabaran i el seu destí anirà per camins molt diferents. Però romandrà en ells aquesta aguditzada percepció, la possibilitat de sentir d'una manera especial els sons de cada melodia.

Sempre li havia dit a la meua filla que quan la veuria tocar el "Cànon" de Pachelbel com a violí primer, no podria evitar que l'emoció m'enaigüés els ulls.

I perduda entre els preciosos sons de la música barroca, els dits àgils i lleugers que acaraven amorosament les cordes i la mirada tendra i alhora apassionada d'aquell avi, encara va estar més bonic del que m'ho havia imaginat.

Quina barreja més colpidora el contrast de la joventut amb la vellesa, generacions llunyanes i desconegudes, unides per l'essència d'un estrany vincle.

Infantesa amagada, passió retrobada, il·lusions plenes de vida en el fons dels ulls.

Només ho puc definir com breus, però intensos intercanvis d'humanitat.

Tant de bo li hagués preguntat el nom a aquell avi...

Amb cada fervent aplaudiment, acompanyat d'un vital somriure, m'omplia el cor d'espurnes de llum.

A hores d'ara ja deu haver regat l'hort i potser conversi amb els veïns del poble.

L'imagino amb els pantalons mig arremangats i les espadenyes blau marí una mica gastades.

Tranquil·lament assegut a la cadira plegable, just al davant de casa, acaronat per l'aire fresquet del vespre.

Potser durant uns dies trobin a faltar el rebombori i la gresca de la jovenalla, donant caliu als carrers del poble i aquella complicitat que va anar més enllà de les mirades, les paraules i els somriures.

Sempre he pensat que compartit la màgia del petits instants, és un dels tresors més preuats que ens dóna la vida i en ajuda a no deixar mai de créixer.

Llavors les diferències no són més que punts a favor i es transformen en la més dolça i enriquidora bellesa...